

Пристигането на Каспар

*П*ринц Каспар Кандински се появи за пръв път в хотел „Савой“ в клетка. Знам това, защото самият аз го внесох в хотела. Онази сутрин пренесох целия багаж на Графинята, който, повярвайте ми, беше ужасно много.

По онова време работех като пиколо и работата ми беше да нося куфари, да отварям врати, да поздравявам пристигащите гости, да се грижа за всичките им нужди – от лъска-

нето на обувки до разнасянето на телеграми. И през цялото време трябваше да се усмихвам много вежливо, но с усмивка по-скоро почтителна, отколкото свойска. Освен това трябваше да помня имената и титлите на всеки гост, а това никак не беше лесно, защото непрекъснато пристигаха нови и нови хора. Но най-важната ми работа като пиколо – а това си е, кажи-речи, най-низшата длъжност в хотела – беше да изпълнявам всички желания на гостите, и то на секундата. Едва ли не всеки ме командваше. Подвикваха ми: „На бегом, Джони!“, „По-живо, момче!“, „Да си го свършил за нула време!“, „Още ли си тук?“. Само щракваха с пръсти и аз се втурвах презглава – къде ще ходя, особено ако наоколо дебне госпожа Блез, главната икономка.

Винаги я чувахме, като се приближава, защото дрънчеше като ходещ скелет заради огромната връзка ключове на колана. Когато беше сърдита, гласът ѝ буммеше като тромбон, а тя често се сърдеше. Живеехме в непрестанен страх от госпожа Блез. Тя държеше да я наричаме „мадам“, но на последния етаж на хотела, където живееше цялата прислуга, всички – пиколо, камериерки, кухненски персонал – дружно я наричахме Черепа, защото не само дрънчеше като скелет, но и

приличаше на скелет. Гледахме да не ú се мяркаме пред очите.

Дори и най-дребното прегрешение – лоша стойка, несресана коса, мръсни нокти – тя смяташе за ужасно престъпление. Но най-ужасно от всичко беше да се прозяваш, когато си на работа. А онази сутрин, малко преди да пристигне Графинята, госпожа Блез ме хвана да правя точно това. Мина покрай мен във фоайето и просъска злобно:

– Видях, че се прозяваш, малък нехранимайко такъв! И какво си го накривил това кепе? Знаеш, че не понасям подобни волности! Веднага да го оправиш! И само да си се прозял още веднъж, жив ще те одера!

Тъкмо си оправях кепето, и видях портиера, господин Фреди, да посреща Графинята. Той ми щракна с пръсти и след миг вече крачех през фоайето редом с Графинята и носех нейната клетка за котки в ръка, а котката вътре мяукаше така пронизително, че скоро всички погледи бяха вперени в нас. Мяукането не беше като на другите котки, звучеше почти като човешки вопъл – жален и треперлив. Вървях плътно до Графинята. С царствена

стъпка тя се отправи към рецепцията и обяви името си със силен чуждестранен акцент – руски, както разбрах малко по-късно.

– Аз съм графиня Кандински – заяви тя. – Мисля, имате запазен апартамент за мен и Каспар. През мой прозорец да се вижда река, а в салона да има пиано. Аз пратила телеграма с всички мои изисквания.

Говореше така, сякаш е свикнала всички да я слушат и да ú се подчиняват. Такива бяха повечето хора, които прекрачваха прага на „Савой" – богати, прочути или пък скандално известни, едри индустриалци, благородници, дори министър-председатели и президенти. Да си призная, никак не ми се нравеше грубото им високомерие. Но много скоро открих, че ако успея да прикрия чувствата си зад мила усмивка и да изиграя правилно картите си, някои от тях ми даваха щедри бакшиши, особено американците. „Просто се усмихвай и върти опашка" – така ме съветваше господин Фреди. Той беше портиер в „Савой" от близо двайсет години и знаеше едно-друго. Съветът му беше добър. Както и да се отнасяха гостите с мен, аз свикнах да отвръщам с усмивка и да се държа като послушно куче.

Когато за първи път видях графиня Кандински, си помислих, че тя е една богата арис-

тократка като всички други. Но нещо в нея предизвика възхищението ми от самото начало. Тя не просто тръгна към асансьора – тя се плъзна към него плавно и величествено, дългите ѝ поли шумоляха, а белите щраусови пера на шапката ѝ се вееха след нея като знамена на вятъра. Всички наоколо, включително и Черепа, за моя радост, се покланяха или правеха реверанси, когато минавахме покрай тях. През цялото време аз без никакъв свян се къпех в отразения блясък на нейното изящество и величие.

Изведнъж се почувствах център на вниманието и много, много важен. Бях просто един четиринайсетгодишен пиколо, още като бебе ме бяха изоставили на стъпалата на едно сиропиталище в Излингтън, та не бях имал много възможности да се чувствам толкова важен. Ето защо, докато се качвахме в асансьора – Графинята, аз и котката, която продължаваше да надава жалостиви вопли – вече се бях надул като пуяк. Сигурно ми е проличало колко съм горд и щастлив, защото Графинята ме попита, леко смръщена, а щраусовите пера се разлюляха в такт с думите ѝ:

– Защо се усмихваш така?

Нямаше как да ѝ кажа истината, затова се наложи бързо да измисля нещо.

– Заради котката ви, Графиньо. Много смешно мяука.

– Не е котка, а котарак. И не е мой котарак – отвърна тя. – Каспар не е ничий. Той е Котешкият принц, принц Каспар Кандински, а един принц не принадлежи на никого, дори и на графиня. – Тя се усмихна. – Ще ти кажа нещо, харесва ми, когато се усмихваш. Англичаните не се усмихват достатъчно. Не се смеят, не плачат. Това е голяма грешка. Ние, руснаците, когато ни е смешно – се смеем, когато ни се плаче – плачем. Принц Каспар е руски котарак. Точно сега е много нещастен, затова плаче. Съвсем нормално според мен.

– А защо е толкова нещастен? – не се сдържах аз.

– Защото ми е сърдит. Той обича да си седи у дома в Москва. Не обича да пътува. Казвам му: „Как да отида да пея в операта в Лондон, без да пътуваме?“ Той не слуша. Когато пътуваме, винаги е голям протест, голям шум. Като го пусна от клетката, пак ще е щастлив. Ето, виж!

И наистина, щом излезе от клетката в салона на Графинята, той изведнъж млъкна. Опипа предпазливо килима с лапа, а после чевръсто изскочи и веднага се отправи на разузнаване. И тогава за пръв път разбрах защо

Графинята го нарича Котешкия принц. От връхчетата на мустаците до крайчето на опашката беше целият черен като смола, гладък, лъскав и прекрасен. Той самият знаеше, че е прекрасен. Движенията му бяха копринено меки, главата – високо вдигната, а опашката се люлееше насам-натам.

Тъкмо излизах от апартамента, за да донеса останалия багаж, когато Графинята ме повика обратно – както често правят гостите, които се канят да ми дадат бакшиш. Заради нейната титла, щраусовите пера и изисканите куфари и чанти, с които пристигна, силно се надявах на щедър бакшиш. Но се оказа, че изобщо не ме вика за това.

– Името ти? Искам да зная името ти! – каза тя и със замах свали шапката си.

– Джони Хоп, Графиньо – отговорих аз.

Тя се разсмя, като го чу, но аз не се засегнах, защото веднага усетих, че не ми се подиграва.

– Много смешно име! Но кой знае, може пък за теб Кандински да е смешно име.

През това време Каспар беше скочил на канапето. След миг отново скочи долу и отиде да си наточи ноктите – първо на завесата, а после на едно от креслата. След това обиколи стаята, мушна се зад бюрото, под пианото, скокна на перваза на прозореца, досущ като принц, който оглежда новия си дворец и предявява правата си на собственик. Най-накрая се настани на креслото край камината, откъдето впери поглед в нас, бавно примигна и започна да се мие с доволно мъркане. Очевидно принцът одобряваше двореца си.

– Много елегантен котарак – обадих се аз.

– Елегантен ли? Елегантен? Каспар не е елегантен, Джони Хоп! – На Графинята явно не ѝ хареса моето определение. – Той е прекрасен! Най-прекрасният котарак в цяла Русия, в цяла Англия, в целия свят! Няма друг котарак като принц Каспар! Той не е елегантен, той е великолепен! Не си ли съгласен, Джони Хоп?

Побързах да кимна с глава. Нямаше какво да възразя.

– Искаш ли да го погалиш? – попита тя.

Приклекнах край креслото, предпазливо протегнах ръка и погладих трептящата му гушка с опакото на пръста си – но само за миг. Усещах, че засега не би ми позволил повече.

– Мисля, че може би те харесва – отбеляза Графинята. – С принц Каспар, ако не си приятел, значи си враг. Не те одраска, значи сигурно си приятел.

Когато се изправих, забелязах, че Графинята ме гледа изпитателно.

– Чудя се дали си добро момче, Джони Хоп? Мога ли да ти имам доверие?

– Ами мисля, че можете, Графиньо – отвърнах аз.

– Не е достатъчно. Трябва да съм сигурна.

– Да – твърдо заявих аз.

– Щом е така, имам много важна задача за теб. Всеки ден, докато съм тук в Лондон, ще се грижиш за Каспар вместо мен. Утре сутрин започвам репетиции в операта „Ковънт Гардън“. Ще репетираме „Вълшебната флейта“ от Моцарт. Аз съм Кралицата на нощта. Знаеш ли тази опера?

Поклатих глава.

– Някой ден ще я чуеш. Може би някой ден ще ти я изпея на пианото, докато репетирам. Всяка сутрин след закуска трябва да репетирам. Принц Каспар е много щастлив, когато пея. У дома в Москва той обича да лежи на пианото, да ме слуша и да размахва опашка, точно както сега. Погледни го. Така разбирам, че е щастлив. Но докато съм на репетиция, трябва да съм сигурна, че се грижиш добре за него. Ще направиш ли това за мен? Да го храниш вместо мен? Да му говориш? Да го извеждаш на разходка навън – веднъж сутрин, веднъж вечер? На него много му харесва. Няма да забравиш, нали?

Не беше лесно да откажеш на графиня Кандински. А и право да си кажа, почувствах се поласкан. Вярно, чудех се как ще смогна да свърша всичко това покрай другите си задължения. Но се питах и дали няма да ми даде солиден бакшиш за тези услуги, макар че не смеех да спомена нищо по този въпрос.

Графинята се усмихна и протегна към мен ръката си, облечена в ръкавица. Поколебах се. Никога преди не се бях ръкувал с гост на хотела. На едно пиколо не се полага да се ръкува с гостите. Но виждах, че тя точно това иска, затова се ръкувах с нея. Ръката ѝ беше малка,

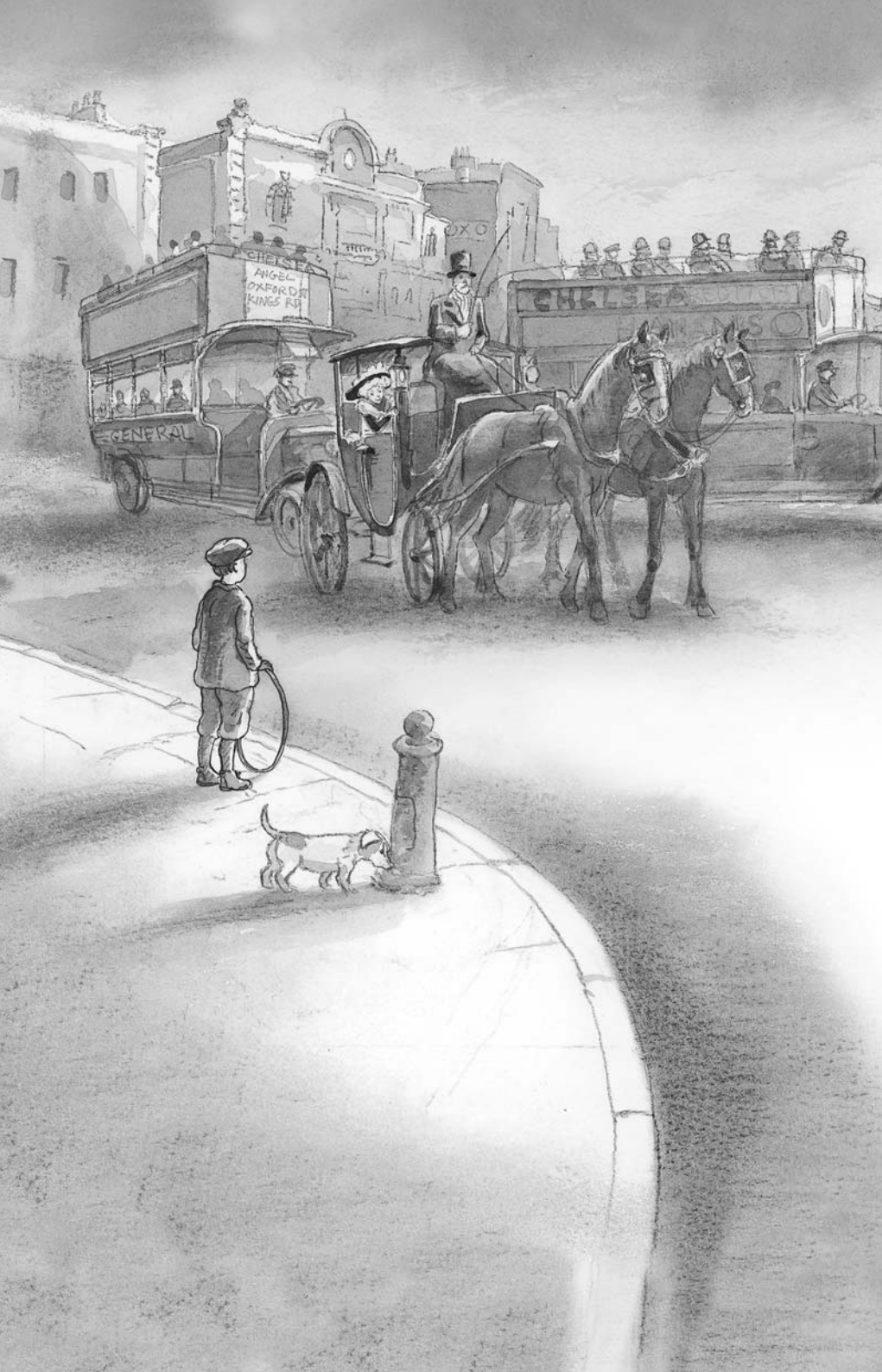
а ръкавицата – много мека.

– Ти, аз и принц Каспар ще станем добри приятели. Сигурна съм. Сега може да си вървиш.

И аз понечих да си тръгна.

– Джони Хоп! – разсмя се отново тя. – Извинявай, но имаш много смешно име, може би най-смешното, което съм чувала досега. Реших, че си добро момче, Джони Хоп. И знаеш ли защо мисля така? Ти изобщо не спомена за пари. Ще ти плащам по пет шилинга на седмица, три месеца – аз съм тук в операта за три месеца. А, ето че пак се усмихваш, Джони Хоп. Харесва ми усмивката ти. Ако имаше опашка, щеше да я размахаш като принц Каспар, така мисля!

Когато по-късно качих куфарите ѝ и ги оставих в преддверието на апартамента, я чух да свири и да пее в салона. Зърнах Каспар, легнал на пианото точно пред нея, загледан право в нея, с доволно помръдваща опашка. След като излязох, останах още малко пред вратата, за да послушам. И както си стоях там, в коридора, осъзнах, че никога няма да забравя този ден. Но и в най-смелите си мечти не бих могъл да си представя, че появата на Графинята и пристигането на Каспар ще променят живота ми завинаги.

OXO
CHELSEA
ANGEL
OXFORD ST
KINGS RD
GENERAL